

Tu ești a mea Iubire

Lucica Boltasu

De ce există Doamne, atâta suferință,
În lumea-aceasta-n care, umila mea ființă
Dorește să răzbată? Mă lupt în duh și-n fire,
Să urc pe cărăruie, cu gând la nemurire.
Mă poticnesc pe cale văzând atâta ură,
Mă-mpiedic de cuvinte ce ies ades din gură,
Din frați ce-am fost odată, din prieteni buni, acumă,
Ajuns-am ca și floarea pe care-a căzut bruma.

A înghețat frumosul, culoarea-și pierde starea,
Pierdut e și parfumul odat-cu lăcrimarea,
Sub ridurile vremii ascunse-n pic de stele,
Abia respiră visul și dorurile mele.
Și mă frământ ca valul ce-n spume-și cântă jalea,
Mă pitulesc ca umbra ce-mbrățișează valea,
În colțuri neștiute de timpuri și de spații,
Te chem să vii Isuse pe nori de constelații,

Să Te cobori în suflet, în duhul meu ce plânge,
Să torni speranța-n picuri de apă și de sânge,
Să vindeci orice rană din propria-mi existență
Și să mă umpli Doamne cu sfânta Ta prezență.
Te rog să-mi fii Tu farul ce luminează-n noapte,
Iar eu să fiu smochinul cu roade bune, coapte,
Să fii stânca pe care să îmi așez piciorul,
Când neputința-mi sapă în inimă fiorul.

Un stâlp de foc, Isuse, un nor, o mângâiere,
O adiere caldă ce-n duh îmi dă putere,
Un alfa și omega pecetluindu-mi starea,
Un susur blând, subțire, prin care-aud chemarea.
Astfel, în modelare, ca lutul de pe roată,
Să înțeleg menirea de humă prelucrată,
Când în cuptorul vieții mă arzi spre curăție,
S-accept c-acesta-i drumul spre-a Ta Împărăție.

Să-nvăț că orice faptă își are și răsplata,
Să nu privesc la oameni, ci să privesc la Tata,
Căci va veni și ziua în care răsplătirea,
O va primi doar omul ce-a practicat iubirea!
Iubire jertfitoare, mă-mbracă cu sfințire,
Să dau rodul la vreme, să mă dezbrac de fire,
Iar duhul meu fă-l Doamne curat și în sfințire,

Să strig oricând "Rabuni, Tu ești a mea Iubire!"

12/11/16, Barcelona-Lucica Boltasu